

Гайдарджията клатѣше глава, свирѣше следъ Бунала и гледаше да запомни пѣсенъта.

— Не е тѣй, чакай, не е тѣй! — викаше Бунала и надъ самото му ухо запѣ: „сут-рина ра-но да стаана“ . . .

Гайдарджията най-после докара пѣсенъта, Бунала бутна калпака си назадъ, въздъхна отъ все гърди и се провикна:

— Ехъ, години, години! . . .

Той пакъ заразправя нѣщо на дѣда Станча. После се обърна и доволенъ, че гайдарджията свирѣше хубаво пѣсенъта, запѣ наедно съ него:

„Да видя Стана що прави,
Преде ли Стана, тѣче ли,
Готви ли тѣнки дарове“ . . .

— Ехъ, години, години! . . .

Глъчката ставаше все по-голѣма. Гайдарджията повтори и потрети пѣсенъта, следъ туй отиде да свири другаде. Оканицитѣ съ червено вино непрекжснато вървѣха по маситѣ. Бунала пакъ приказваше на дѣда Станча. Тѣ бѣха си дали главитѣ една до друга. Но ето че Бунала издига гласа си, после се тегли назадъ, дѣдо Станчо сжщо се подига. Наоколо глъчката позатихна, всички даватъ ухо къмъ старцитѣ, които се бѣха скарали.

— Ти ли? — вика Бунала. — Ти само магарета си яздилъ. Ти нищо не разбирашъ!

— Ти не разбирашъ! — отвърща дѣдо Стан-